

brat og vilde vende om. En Flok Duer steg i det samme op fra Stuehusets Tag, vendte sig i Luften med et Blink som af en viftende Dug og slog sig ned paa en Mark noget borte. Synet virkede paa ham som en truende Advarsel; men han var i sine Drifters Vold og gik videre.

I Porten mødte han Gaardsdrenge.

»Er Jørgen Staun hjemme?« spurgte han.

Nej, han var lige kørt til Randers, fortalte Drengen.

»Naa er han det. Det var kedeligt nok,« sagde Mads Vestrup; men det lød ikke helt oprigtigt.

Stuehuset var en lav Bindingsværksbygning, der lige saa lidt som Gaardens andre Længer gav den rette Forestilling om Ejerens Formuesomstændigheder. Paa gammeldags Vis laa Møddingen midt i Gaardsrummet, omhyggeligt tilklappet og plejet som en Slags Have, hvor Hanen og Hønsene livede op som Tulipaner.

I det østre Fremmers, der førte ind til Bryggerset og Aftægtsstuen, standsede Mads Vestrup, da han fornemte en Duft af Haarolje, og snuste begærligt Luften til sig. Enten maatte Oleane eller Pigen nylig være gaaet der igennem. Bag Bryggersdøren tilvenstre hørte han nu ogsaa Nynnen og Lyden af en Vandøse.

Han genkendte Stemmen og vendte sig sky til den